

Tämjer det oformbara

KONST

Åsa Cederqvist The Cabinet and Beyond Galleri Verkligheten Pågår till den 21 feb

VIDEOVERK. Vad är det vi tycker om och varför. Vad är det som gör att saker upprör eller berör, provocerar eller känns som att man äntligen fick något uttalat något framskrivet som man sökt? Det är väl den känslan som skiljer god konst från lite sämre. Och ju fler du lyckas nå inom din egen flock av åskådare desto större blir beundrandet, berömmelsen och statusen?

Åsa Cederqvist verkar nu som lektor i textil på konstfack i Stockholm men har bland annat en bakgrund som reklamfilmsregissör. Kanske det påverkat hennes framgångsrika och direkta bildspråk? Detta är saker jag tänker på när jag hör Cederkvists föredrag men det är också en känsla som följer mig när jag ser hennes installa-

tioner som nu visas på Galleri Verkligheten.

För jag gillar det här. Mycket, och jag undrar ju då varför? Kanske det är konstnärens försök att nå sanningen, att säga något äkta. Kanske att sanningen är brun och inte svart eller vit? Cederqvist berättar något om en hel process och utelämnar inte delar av den. Hon försköna eller förfinar inte utan tvärtom drar ner oss i smutsen.

Så befriande. En katharsis-rening, som bara kan uppkomma efter ett riktigt gyttjebad i det fula. Många är kallade men få klarar det. Det verkar dock inte alltför svårt för Cederqvist, utan att tveka filmar hon insidan av latrinrören, sätter suggestiv musik till och jag blir som hypnotiserad. (Men nu är också den bilden förbrukad, den bilden av vår smuts ägd så att säga, copy-right Åsa Cederqvist?)

I verken som finns i utställningen är sökandet efter det ursprungliga måhända övertydligt. Som i verket där några personer krav-

lar sig upp ur en dypöl för att så att säga uppstå eller födas för första gången ur moder jord. Denna ganska långa video där varelserna så sakteliga kommer till liv och upptäcker varandra, och sig själva, ställs bredvid en stilla projicering av en vit byrå.

Den hänger där som en påminnelse om vårt envisa behov av ordning? Det intressanta är att det som kanske kan ses som kaos versus ordning i själva verket är en förutsättning för varandra.

Svårare blir det på övervåningen där fiffad, söt, ung, naiv (enfadig?) flicka placeras i ett rum – på en scen, där hon överöses med färgkaskader i lerliknande färger. Hon tar emot. Säger inte emot.

Framför henne på en annan duk projiceras en annan kvinna som brottas med sin lerklump på en drejskiva. Försöket att tämja det oändligt formbara till en bestämd form.

Om det finns ett släktskap mellan de båda scenerna kanske det kan sägas vara det mju-

Stillbild ur ett av verken.

ka. Den unga kvinnans undfallande attityd till den smuts hon överöses av och lerans formbarhet. Två sidor av mjukhet där det ena är mjukt och starkt och det andra bara mjukt och formbart? Att definiera vilken bild

som representerar vad är vår egen uppgift, eller som Cederqvist själv uttrycker saken:

”Definitioner måste vara under ständig uppdatering”

MARIT STRANDBERG